LISTONOŠKA

Žila naplno. Bourala předsudky. Inspirovala druhé.

Francesca Giannone

Přeložily Pavla Přívozníková a Olga Čaplyginová

metafora

„Práce listonoše není pro ženy.“

„A to řekl kdo?“ opáčila ona.

„Anno, prosím tebe. Třeba se příští rok vrátíš k učení. Může se uvolnit nějaké místo. A jestli přece jen potřebuješ něco dělat, mohla bys mi pomoct ve sklípku…“

„Aha!“ vyhrkla Anna. „Najednou! Najednou chceš, abych ti pomáhala.“

Carlo na ni hleděl vyvedený z míry tím nařčením. „Práce listonoše pro tebe není vhodná,“ zaprotestoval, ale chabě.

„Není vhodná pro žádnou ženskou, pokud vím,“ upřesnila to Agata rozhodně.

„A co je na ní nevhodného?“ zeptala se Anna dotčeně.

„Především je to namáhavé,“ odpověděl Carlo a odložil vidličku. „Musíš se celý den trmácet pěšky, ať prší, nebo svítí slunce. Podívej, jak dopadl Ferruccio… stálo ho to zdraví. Myslíme to vážně. Listonošky neexistují.“

„Zatím,“ řekla Anna.

„Francesca Giannone nás uvádí do velkého historického románu, utkaného se zralostí a moudrostí, který k nám promlouvá, jako když úlomek života dokáže obsáhnout a zrcadlit celý vesmír.“

– Io Donna

LISTONOŠKA

Francesca Giannone

LISTONOŠKA

Přeložily Pavla Přívozníková a Olga Čaplyginová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

CENTRO PER IL LIBRO E LA LETTURA

Kniha vychází za laskavého přispění
Centra pro literaturu a čtení italského Ministerstva kultury.

La portalettere © 2023 Casa Editrice Nord s.u.r.l.
Gruppo editoriale Mauri Spagnol
Czech edition published by arrangement with Agentia Literara Livia Stoia.
Translation © Pavla Přívozníková, 2025
Translation © Olga Čaplyginová, 2025
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-089-5 (ePub)
ISBN 978-80-7625-981-2 (pdf)
ISBN 978-80-7625-349-0 (print)

Mojí sestře Elisabettě.

Kde budeš ty, budu i já.

Deborah: „Čekal jsi dlouho?“

Noodles: „Celý život.“

Z filmu *Tenkrát na Západě* (1984)

Sergia Leoneho

PROLOG

13. srpna 1961

Lizzanello (Lecce)

„Listonoška umřela!“

Zpráva se ulicemi i všemi zákoutími městečka šířila rychlostí blesku.

„To určitě, snad si nemyslíš, že opravdu natáhla brka,“ prohlásila donna Carmela, jakmile celá rozespalá vykoukla ze dveří. Rozmazaná čerň řasenky z předchozího dne se jí všechna nahromadila ve zvrásněné kůži pod očima.

„Pokoj její duši,“ odpověděla ještě v županu sousedka odnaproti a pokřižovala se.

„Lidi říkali, že na tom není dobře,“ vmísila se do debaty žena z jednoho balkonu. „Nikdo ji venku neviděl ani nepamatuju.“

„Zaslechla jsem, že byla špatná na průdušky,“ objasnila mohutná žena, co zrovna zametala před vchodem do domu.

„Měla nemoc listonošů,“ vysvětlila ta na balkoně. „Pamatujete si na Ferruccia? Ten taky umřel mladý.“

Donna Carmela se ušklíbla. „Jdu si vyžehlit sváteční šaty,“ odtušila. A vrátila se dovnitř.

V jednom domku nedaleko od nich, tam, kde končily obydlené uličky a začínal olivový háj, seděla u stolu Giovanna a prolévala slzy nad pohlednicí s datem 22. května 1936. Přeložila ji napůl, zasunula si ji do záňadří a vyšla ven.

Smuteční bdění bylo podle Annina posledního přání přichystáno v zahradě za domem, mezi granátovníky a bazalkou. Hmoždíř, který si s sebou přivezla téměř před třiceti lety z Ligurie, jí vložili do rakve, spolu s dvěma páry novorozeneckých ponožtiček, jedním růžovým a jedním modrým, a také s Carlovým snubním prstenem, na němž Anna trvala, že si ho vezme s sebou nasazený na prstě nad tím svým. Na rozloučenou se životem nepotřebuje nic dalšího, řekla jen několik hodin předtím, než vydechla naposledy.

Roberto přešlapoval poblíž rakve a zapaloval si jednu *nazionálku* bez filtru od druhé. Jeho manželka Maria seděla na jedné z proutěných židlí rozestavěných kolem rakve na způsob štítové hradby a neustále se vrtěla. Kvůli svému devítiměsíčnímu těhotenskému bříšku se nehorázně potila; jestli to bude holčička, pojmenuje ji Anna, jak slíbila.

Procesí mužů a žen přicházelo kondolovat už od rozbřesku. *Ještě že jsem připravila dost termosek s kávou,* pomyslela si Maria a posté změnila pozici. V tu chvíli vstoupil hlouček žen vedený Carmelou v přiléhavých modrých šatech, s vlasy sčesanými do drdolu a tlustou černou linkou na očních víčkách. Vypnula hruď jako nějaká primadona a hrdě se vydala k rakvi, dobře si vědoma zvědavých pohledů, které se na ni usazovaly jako mušky. Políbit zesnulou, stisknout ruku Marii, obejmout Roberta: mistrovský herecký výkon.

Její tyátr však ukončila přihrnuvší se Giovanna, která se vrhla přímo k Anně a objímala ji a líbala na obličej tak dlouho, až z toho přítomné uvedla do rozpaků.

„Ta byla vždycky divná," zašeptal někdo.

Nato se Giovanna napřímila, vytáhla ze záňadří pohlednici, narovnala ji a předala ji Robertovi, který si právě zapaloval další cigaretu.

„Co je to?" zeptal se a obracel ji přitom v rukou.

„Čti," odpověděla Giovanna a utírala si oči.

„*Srdečné pozdravy,*" přečetl Roberto. Pak se na ženu udiveně podíval.

„Ale ne, ne tohle. Tady, vidíš?“ Giovanna ukázala prstem do pravého horního rohu.

Roberto si uvědomil, že známky jsou odlepené a na jejich místě se nachází řada drobounce napsaných slov.

„Nápad tvojí matky,“ vysvětlila Giovanna zlomeným hlasem. „Něco takového mohlo napadnout jenom ji.“

Roberto si přiblížil pohlednici k očím a snažil se rozluštit, co je tam napsáno. Pak se zmateně podíval na Giovannu.

„Nechala mě vždycky napsat tajnou zprávu pro mého milovaného a pak na ni nalepila známky,“ vysvětlila ona. „Psali jsme si tak roky.“

Roberto se pousmál a chtěl jí pohlednici vrátit, ale Giovanna ho zarazila. „Ne, tu si musíš nechat ty,“ položila naléhavě svou ruku na jeho. „Na památku.“

„Dobře,“ souhlasil Roberto. A s pohledem upřeným na Giovannu vzdalující se kulhavým krokem si ji zastrčil do kapsy saka. V tu chvíli k rakvi přistoupila baculatá stařenka s hustými šedými vlasy po straně staženými do uzlu a položila k ní vázu s bílými květinami.

Kdoví jestli dorazí strýc Antonio, napadlo Roberta, když na zem odhazoval nedopalek. Přemítal, jestli už si ten dopis přečetl. „Odnes ho svému strýci, hned jak už tu nebudu,“ požádala ho matka a předala mu zalepenou bílou obálku.

Anna a Antonio spolu nepromluvili od té noci před devíti lety.

Jak dlouhého trvání může mít láska, poté co ustoupí nenávisti?